

Hjärtesorg

Röken bolmade från ånglokets skorsten. Bland rökmolnen såg jag henne, den kvinna jag levt med och älskat under flera års tid. Den tiden var nu förbi, och endast minnena levde kvar. Nu stundade ett krig för dörren och risken var stor att jag aldrig mer skulle få se hennes leende ansikte, känna hennes underbara doft eller åtnjuta hennes närvaro och kärlek. Runtomkring oss stod fler par, inga leenden fanns att se någonstans. Alla visste om krigets faror och stämningen var tryckt.

Hjärtat bultade hårt, högre än den största kyrkklocka. Vi omfamnade varandra under tystnad, njöt av varje ögonblick som om det vore det sista. Hennes mjuka kropp trycktes hårt mot min som i ett försök att finna styrka och trygghet. Hennes långa blonda hår doftade blommor och frihet, en frihet som jag kanske aldrig mer skulle få känna.

Plötsligt ljud tågvisslan och för en sista gång såg jag henne innan krigets vindar slet oss itu. Tåget började rulla med mig därpå och hon stående kvar på perrongen. Ett vemodigt leende spelade på hennes läppar, fyllt av uppmuntran och tröst. Jag försökte återgälda leendet så gott jag kunde, men innerst inne visste jag att hon för all framtid enbart skulle finnas i mitt hjärta. Snart försvann hon i fjärran.

Jag återsåg henne aldrig mer, men mina sista tankar i livet ägnade jag åt mitt hjärtas kvinna. En mörk septemberdag några månader senare låg jag där i skyttegravan, med en blodröd blomma på bröstet som växte sig allt större. Innan jag lämnade jordelivet såg jag henne framför mig återigen. Hon log mot mig som bara hon kunde. Då visste jag att jag var säker, att ingen kraft i världen skulle kunna dela oss. Mina ögon slöts i vetskapen att vår kärlek skulle stå sig i all evighet.

Av: Fredrik Windmark, 2003